

Raadighed. Hvis altsaa den højtærede Konseilspræsident vil gennemlæse Cirkulæret, haaber jeg, hans Betænkeligheder ved dets Indhold ville forsvinde. Der er aldeles ikke Tale om at tillade en almindelig, massevis Overflytning fra Fattigvæsenet til Hjælpekasserne; men derimod fastslaas den Grundsætning, som er gaaet gennem alle Indenrigsministeriets Fortolkninger af vedkommende Lov, at man i et givet Tilfælde kan give Hjælpekassehjælp til Folk, der tidligere have faaet Fattigunderstøttelse. Det har stadig været gennemført saaledes, og det har stadig været Opfattelsen fra Indenrigsministeriets Side. Dette er fæstnet i dette Tilfælde paa Grundlag af en Forespørgsel om det særlige Tilfælde, hvor vedkommende netop var under Fattigforsørgelse, og hvor man saa havde næret nogen Tvivl. Jeg tror oprigtigt talt ikke, at Cirkulæret giver Grundlag nok for den Opfattelse af det, som den højtærede Konseilspræsident udtalte, og hvis det ikke er andet, han har været bekymret over ved det, kan han rolig slaa sig til Ro og bære sig ad og lade den højtærede Indenrigsminister bære sig ad, som han har gjort i de 1½ Aars Tid, han nu har administreret i Overensstemmelse med dette Cirkulære, som han har bekræftet i de Tilfælde, hvor der har været Anledning dertil.

Til syvende og sidst kan jeg udtale min Glæde over, at den højtærede Konseilspræsident bevarer den Opfattelse i al Almindelighed, som han nærede under Forhandlingerne i 1907. Ogsaa paa dette Omraade var den højtærede Konseilspræsident en Smule overflødig fornærmet, idet han sagde, at jeg havde draget Ægtheden af hans Opfattelse i Tvivl. Det har jeg slet ikke. Jeg skulde have gjort det, da jeg omtalte, hvorledes man i 1907 havde forstaaet Hjælpekasseloven, og anførte Konseilspræsidenten som Autoritet med Hensyn til Lovens Forstaaelse. Det burde den højtærede Konseilspræsident ikke blive fornærmet over. Jeg har slet ikke sagt noget om, at den højtærede Konseilspræsident nu skulde have en modsat Opfattelse, og jeg kan ikke forstaa, hvorledes han netop har faaet den Opfattelse af mine Ord. Det har slet ikke været min Tanke. Det har glædet mig, at den højtærede Konseilspræsident den Gang gav Udtryk for den Opfattelse, at man skulde bestræbe sig for at faa den offentlige Fattighjælp af den gammeldags Karakter, som medfører Tab af Valgret, til at være det mere usædvanlige, som kun

ydes til dem, der ikke er noget at stille op med, dem, man plejer at kalde med mere eller mindre Ret uværdige trængende, men at man derimod skulde tilstræbe at yde de værdige trængende Hjælp af den Karakter, som ydes gennem Hjælpekasserne. Det er naturligvis Hovedsagen for mig, og det har glædet mig, at den højtærede Konseilspræsident vedblivende har den Opfattelse. Udfra den vil han sikkert ogsaa komme til at se paa Hjælpekasselovens Forstaaelse paa samme Maade som jeg.

Konseilspræsidenten (Klaus Berntsen): Det glæder mig nu at erfare af det ærede Medlems (P. Munch) sidste Udtalelser, at det ikke var hans Hensigt at fornærme hverken min fraværende Kollega eller mig ved de Udtalelser, han fremkom med i sit første Foredrag. Saa kunne vi altsaa for saa vidt slutte Fred.

Det næste Spørgsmaal er, om Ministeriet er villigt til at stille Forslag om yderligere Bevillinger udover de 250,000 Kr., som Hjælpekasseloven tilsiger, til Hjælpekasserne til Refusion til Kommunerne. Hertil vil jeg svare: Nej, det falder ikke Ministeriet ind i dette Øjeblik at stille Forslag i saa Henseende. Det er ganske naturligt, at man først ønsker at se, hvilken Virkning en Lov som den her foreliggende vil faa for Hjælpekasserne. Det er min fulde Overbevisning, at denne Lov vil faa en umaadelig Betydning i saa Henseende, idet man vil slippe for mange Udgifter, som nu paaføres disse Kasser, ved at de yde Hjælp i Tilfælde, hvor Børn komme i Nød, fordi en af deres Forældre, hvad enten det nu er Faderen eller Moderen, afgaar ved Døden. Det vil have stor Betydning for Hjælpekasserne, at de nu fritages for at udgive deres Penge til dette Formaal, naar denne Lov vedtages.

Hvad angaar Spørgsmaalet om Hjælpekassernes Opgave, glæder det mig, at det ærede Medlem (P. Munch) nu erkender, at i de allerfleste Tilfælde bør Hjælpen fra Hjælpekasserne være af midlertidig Art. Det er ogsaa min Opfattelse, at det maa være Hovedregelen, medens det maa være rent undtagelsesvis, at Hjælpekasserne yde varig Understøttelse. Men dette er et, og et andet er at gaa til at anvende Hjælpekassens Midler i større Udstrækning. Det forekommer mig at være ret betænkeligt at anvende dem i den Udstrækning, hvori adskillige Kommuner have gjort det efter det Cirkulære, som det ærede Medlem, da